

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. S.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017 č. j. MHMP 73303/2017

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017 č. j. MHMP 73303/2017, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zmínuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru občansko správních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 9. 2016 č. j. UMCP1 154498/2016. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 14. 11. 2015 v době kolem 1:02 hod. v Praze 1, 28. října 1001/3, před barem Batalion Café & Music Bar, jakožto oznamovatel události, že se stal obětí protiprávního jednání, neuposlechl výzvy hlídky Policie České republiky k prokázání totožnosti ve smyslu ust. § 63 odst. 2 písm. j) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Policii ČR“), následně neuposlechl další výzvy této hlídky znějící *„jménem zákona předložte průkaz totožnosti nebo poskytněte součinnost k spolehlivému zjištění vaší totožnosti, jinak budete předveden na místní oddělení policie Bartolomějská k zjištění totožnosti.“* Za uvedený přestupek mu byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) v souladu s ust. § 12 odst. 1, ust. § 13 odst. 2 a ust. § 47 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že je přesvědčen, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpí zásadními vadami formálního i obsahového rázu a byla vydána v rozporu s právním pořádkem. Namítal, že správní orgány neprokázaly, že výzvy specifikované ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně skutečně zazněly. Uznal, že byl vyzván k předložení občanského průkazu, nemohl však vyhovět, neboť byl v danou chvíli přesvědčen, že občanský průkaz nemá u sebe, většinu dokladů totiž nosí v příruční tašce, kterou s sebou toho dne neměl. Konstatoval, že i kdyby výzva byla pronesena ve znění uvedeném správními orgány, nemohl ji porušit, svou totožnost totiž začal policistům sdělovat ústně. Zdůraznil, že výpovědi policistů se ve znění výzvy lišily – svědek S. si událost již příliš nepamatoval, svědek D. si na znění výzvy vzpomínal, ale nedokázal událost správně zařadit do časového rámce ani si vybavit jiné detaily. Zmocněnce žalobce se správní orgán prvního stupně nikdy nezeptal na znění výzvy ani na dění na místě v předmětnou dobu. Vzhledem k uvedenému považoval žalobce výpovědi policistů za nevěrohodné a neprůkazné, a to i z důvodu, že na místní oddělení Bartolomějská a zasahující policisty podal podnět k odboru vnitřní kontroly Policie České republiky k prošetření předmětného postupu. Za nepravdivý považoval názor žalovaného uvedený na str. 4 odst. 2 věta první napadeného rozhodnutí, že občanský průkaz předložit nechtěl. Jak již uvedl, byl přesvědčen, že průkaz nemá u sebe, nemohl ho tedy předložit. Podle něj má tato skutečnost zásadní vliv na hodnocení znaku zavinění. Dále namítal, že z napadeného rozhodnutí neplyne, z jakého důvodu byla výzva učiněna. Uvedl, že nebyl oznamovatelem, z dokazování to podle jeho názoru nevyplývá, přesto to žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí tvrdí [odkazuje na ust. § 63 odst. 1 písm. j) zákona o Policii ČR]. Poukázal na to, že na straně 14 v odstavci třetím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla podtržena věta: *„policista je oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu, od níž je požadováno vysvětlení,“* což upravuje ust. § 63 odst. 1 písm. d) zákona o Policii ČR, po žalobci však dle jeho slov nebylo žádné vysvětlení požadováno, neplyne to ani z dokazování před správním orgánem. Dále se vyjádřil k další podtržené větě v témže odstavci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně [*„(policista) ...nemůže její totožnost zajistit provedením úkonu na místě...“*], a to tak, že toto mohl policista zajistit, žalobcem to bylo opakovaně nabízeno. Podle jeho názoru bylo dokazování nedbalé, odůvodnění rozhodnutí je zmatečné, není jasné, z jakého důvodu byla výzva směrem k němu učiněna a jaká vlastně byla. Za nezhojitelnou vadu celého řízení zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí považoval neexistenci záznamu o provedeném telefonickém dokazování do baru Batalion Café & Music Bar, ze spisové dokumentace není možné zjistit povahu telefonického hovoru ani důvod, proč a co chtěl správní orgán zkoumat, ani jaké závěry z telefonátu vyvodil. Podle něj jsou jediným relevantním důkazem o jeho vině výpovědi zasahujících policistů, i podle Ústavního soudu je však třeba k takovému důkazu třeba přihlížet obezřetně, taková výpověď by se neměla automaticky upřednostňovat před jinými důkazy, k tomuto však v daném případě podle názoru žalobce došlo. Navrhl proto, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodl v souladu se zákonem o přestupcích a správním řádem, správní orgán prvního stupně pečlivě vyhodnotil podklady pro vydání rozhodnutí, na jejich základě konstatoval, že v řízení bylo svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a podpůrně úředním záznamem ze dne 14. 11. 2015 s rozumnou mírou jistoty prokázáno, že žalobce se úmyslným neuposlechnutím výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci dopustil přestupku proti veřejnému pořádku. Pokuta byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí, je přiměřená všem okolnostem případu i z hlediska preventivně výchovného účelu, rovněž povinnost uhradit náklady řízení byla uložena v souladu s právními předpisy. Byl toho názoru, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla řádně odůvodněna a mají oporu v provedených řízeních, na všechny žalobní námitky již správní orgány reagovaly ve svých rozhodnutích – námitka ohledně přesného znění výzvy byla vypořádána v rozhodnutí žalovaného na str. 4 odst. 2, námitka důvodu výzvy na str. 4 odst. 3, námitka neexistence záznamu telefonického hovoru na str. 5 odst. 6 a str. 6 odst. 1 a námitka nedostatečného dokazování na str. 5 odst. 3 a str. 6 odst. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. K námitce žalobce, že byl přesvědčen, že u sebe nemá občanský průkaz, proto nemohl výzvě vyhovět, odkázal na úřední záznam ze dne 14. 11. 2015 sepsaný Policií České republiky, Obvodním ředitelstvím policie Praha I, místním oddělením Dejvice č. j. KRPA-458430-1/ČJ-2015-001116, ze kterého je patrné, že oznamovatel skutku několikrát odmítl hlídce sdělit totožnost s tím, že hlídka nemá žádný zákonný důvod k jejímu prokázání. Dále k tomu poukázal na to, že po předvedení žalobce na MOP Bartolomějská u něj byl kromě tří nožů a dvou cizích platebních karet nalezen i platný občanský průkaz znějící na jeho jméno. Podivil se nad tím, že žalobce o tomto přesvědčení neinformoval správní orgán prvního stupně, a to ani písemně, ani ústně (k nařízenému ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil). Uvedl, že zmocněnec žalobce, který jej v řízení zastupoval a vyjadřoval se ke všem podkladům před vydáním rozhodnutí, správní orgán prvního stupně s touto domněnkou mající dle žalobcova názoru podstatný vliv na otázku zavinění, rovněž neseznámil. Ani v rozsáhlém odvolání není zmínka o přesvědčení žalobce, že u sebe neměl občanský průkaz. Žalovaný proto považoval dané tvrzení za ryze účelové. Žalobu měl za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 11. 2015 v 1:02 hod. byla policejní hlídka vyslána k prověření oznámení do ul. 28. října, Praha 1, kde mělo dle oznamovatele dojít k tomu, že byl vydán v posměch. Hlídka se dostavila na místo a přihlásil se k ní oznamovatel. Hlídka se ho zeptala, jak došlo k vydání v posměch, daná osoba odpověděla, že to není podstatné a hlídku poučila, jak dané přestupkové jednání bude řešeno ve správním řízení. Osoba byla hlídkou vyzvána k prokázání totožnosti dle ust. § 63 odst. 2 písm. j) zákona o Policii ČR, odmítla sdělit totožnost s tím, že hlídka nemá zákonný důvod od ní požadovat občanský průkaz. Zasahující policisté odkázali na zákon o Policii ČR a výzvu zopakovali slovy: „*Jménem zákona předložte průkaz totožnosti nebo poskytněte součinnost ke spolehlivému zjištění vaší totožnosti.*“ Osoba odmítla a policistům sdělila, že se dopouští správního deliktu,

policisté výzvu zopakovali v tomto znění: „*Jménem zákona předložte průkaz totožnosti nebo poskytněte součinnost k spolehlivému zjištění vaší totožnosti, jinak budete předveden na MOP Bartolomějská k zjištění totožnosti.*“ Ani této výzvy osoba neuposlechla, hlídka ji proto poučila, využila ust. § 63 odst. 3 zákona o Policii ČR, předvedla ji na MOP Bartolomějská, kde u ní byl nalezen mimo jiné občanský průkaz na jméno žalobce. Uvedené je popsáno v úředním záznamu Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha I, vnější služby, místního oddělení Dejvice ze dne 14. 11. 2015 č. j. KRPA-458430-1/ČJ-2015-001116. Dne 16. 12. 2015 byl přestupek podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích oznámen správnímu orgánu prvního stupně (písemnost č. j. KRPA-458430-3/PŘ-2015-001110).

6. Správní orgán prvního stupně vydal příkaz ze dne 10. 3. 2016 č. j. UMCP1 041695/2016, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku dle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, proti tomuto příkazu podal žalobce odpor, kterým byl příkaz zrušen, a v řízení se pokračovalo. Žalobce byl dne 2. 5. 2016 vyrozuměn o pokračování v řízení a byl předvolán k ústnímu jednání na den 7. 6. 2016 (č. j. UMCP1 072107/2016). Na ústní jednání byli předvoláni jako svědci zasahující policisté, pan M. D. a pan T. S. K ústnímu jednání dne 7. 6. 2016 se dostavil zmocněnec žalobce, který požádal o kopii spisového materiálu a stanovení přiměřené lhůty pro seznámení se s jeho obsahem. Další ústní jednání se konalo dne 13. 7. 2016, byli při něm vyslechnuti svědci. Pan D. vypověděl, že s kolegou jako tísňová linka 158 obdrželi pokyn od operačního důstojníka k prověření oznámení na adrese klubu Batalion, kde se měla nacházet osoba, která chtěla podat oznámení, že byla vydána v posměch. Po příjezdu na místo se k hlídce přihlásila osoba, která pravděpodobně byla oznamovatelem. Osobu vyzvali k prokázání totožnosti, neuposlechla a řekla, že jednají protizákonně, když ji vyzývají k prokázání totožnosti. Osoba byla poučena o dalším postupu ze strany hlídky, působila, jako by byla pod vlivem alkoholu, poučení proto bylo detailnější. Osoba opakovaně odmítla sdělit svou totožnost, proto byla předvedena dle ust. § 63 odst. 3 zákona o Policii ČR na místní oddělení policie Bartolomějská. Osoba se domnívala, že policisté jednají protizákonně, proto výzvy neuposlechla, při prohlídce osoby u ní byl nalezen občanský průkaz. Na dotazy zmocněnce žalobce svědek odpověděl, že k události došlo kolem 24. hod., přibližně 3-4 měsíce nazpátek, bylo šero, svítilo pouliční osvětlení, nevybavoval si, jaké bylo počasí, měl za to, že žalobce jako první oslovil on, ohledně přesného znění výzvy se odvolal na úřední záznam sepsaný bezprostředně po události. Pokud jde o to, co znamená detailnější poučení, uvedl, že je osobě vysvětleno, dle čeho je vyzývána a důsledek toho, že osoba výzvy neuposlechne, odkázal také na nález Ústavního soudu, ve kterém se uvádí, že každý občan je povinen uposlechnout výzvy úřední osoby. Pan S. vypověděl, že vzhledem k datu, kdy k události došlo, si toho moc nepamatuje, pouze to, že žalobce měl být uveden v posměch někým v baru, po příjezdu na místo se muž dostavil k hlídce, odmítl předložit doklad totožnosti, odmítal nadiktovat své iniciály. Sdělil, že byly učiněny klasické výzvy k předložení dokladu – „*jménem zákona Vás vyzýváme k předložení dokladu nebo poskytnutí přímé součinnosti ke ztotožnění.*“ Na více si nevzpomínal. Dopisem ze dne 12. 8. 2016 č. j. UMCP1 131607/2016 byl žalobce, resp. jeho zmocněnec, předvolán k seznámení se se spisovým materiálem s možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí na den 9. 9. 2016.
7. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 9. 2016 č. j. UMCP1 154498/2016 byl žalobce uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 14. 11. 2015 v době kolem 1:02 hod. v Praze 1, 28. října 1001/3, před barem Batalion Café & Music Bar, jakožto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

oznamovatel události, že se stal obětí protiprávního jednání, neuposlechl výzvy hlídky Policie České republiky k prokázání totožnosti ve smyslu ust. § 63 odst. 2 písm. j) zákona o Policii ČR, následně neuposlechl další výzvy této hlídky znějící „*jménem zákona předložte průkaz totožnosti nebo poskytněte součinnost k spolehlivému zjištění vaší totožnosti, jinak budete předveden na místní oddělení policie Bartolomějská k zjištění totožnosti.*“ Za uvedený přestupek mu byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) v souladu s ust. § 12 odst. 1, ust. § 13 odst. 2 a ust. § 47 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 1. 2017 č. j. MHMP 73303/2017 bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2016 *přestupku se dopustí ten, kdo neuposlechně výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.*
10. Podle ust. § 47 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2016 *za přestupek podle odstavce 1 písm. a) až c) lze uložit pokutu do 5 000 Kč.*
11. Podle ust. § 63 odst. 2 písm. j) zákona o Policii ČR ve znění účinném do 30. 6. 2017 *policista je oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu, která je oznamovatelem podezření ze spáchání trestného činu nebo správního deliktu.*
12. V posuzované věci není sporu o tom, že žalobce byl dne 14. 11. 2015 kolem 1:02 hod. vyzván policejní hlídkou k prokázání své totožnosti. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá z dokazování provedeného ve správním řízení, zejména z výpovědí na místě přítomných policistů; nerozporuje ji ani žalobce. Městský soud v Praze poukazuje na to, že ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích hovoří o neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci obecně, nestanovuje žádná konkrétní znění výzev, kterých je třeba neuposlechnout, aby se jednalo o daný přestupek. Naplněním skutkové podstaty předmětného přestupku může být neuposlechnutí jakékoli výzvy učiněné úřední osobou při výkonu její pravomoci. Zdejší soud k tomu odkazuje na právní větu rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2015 č. j. 58 A 60/2013 – 21, která zní: „*Neuposlechnutí výzvy policisty k předložení dokladu totožnosti naplňuje znaky přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.*“
13. Dále lze připomenout ust. § 114 zákona o Policii ČR, podle kterého je každý povinen bez zbytečného odkladu a bezplatně uposlechnout výzvy policie nebo policisty. Není tedy na uvážení osoby, zda výzvy uposlechně nebo nikoli. K tomu Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998 sp. zn. I. ÚS 263/97, ve kterém se uvádí: „*Ústavní soud se tudíž ztotožnil se závěrem Okresního úřadu K., že občané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným zákonným způsobem. Ústava ČR, Listina základních práv a svobod ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby jednotliví občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynů uposlechl nebo neuposlechl.*“ I pokud by se žalobce domníval, že policisté daného dne postupovali v rozporu s právními předpisy, byl povinen jejich výzev uposlechnout a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vyhovět jim (srov. též rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 11. 4. 2018 č.j. 72 A 13/2017-27 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2019 č.j. 4 A 4/2016-34 a judikaturu v nich odkazovanou), což se v daném případě jednoznačně nestalo.

14. Městský soud v Praze má za to, že v řízení před správními orgány bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce byl vyzván k prokázání své totožnosti, této výzvy neuposlechl, proto se dopustil přestupku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Soud uvádí, že správní orgány vycházely především ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, přihlíděly také k obsahu úředního záznamu ze dne 14. 11. 2015 č. j. KRPA-458430-1/ČJ-2015-001116 pořízeného bezprostředně po řešení události, kterým byl proveden důkaz v průběhu ústního jednání před správním orgánem prvního stupně. Oba svědci dne 13. 7. 2016 vypověděli, že s ohledem na časový odstup od projednávané záležitosti si již nevybavují podrobnosti. Pan D. si na okolnosti případu pamatoval lépe, vypovídal tedy podrobněji než jeho kolega. Uvedl, že byli vysláni k prověření oznámení do klubu Batalion, kde se měla nacházet osoba, která chtěla oznámit, že byla vydána v posměch. Po příjezdu na místo se k policistům přihlásila osoba, kterou měli za oznamovatele domnělého protiprávního jednání. Policisté ji vyzvali k prokázání totožnosti, neuposlechla a upozornila je na jejich protizákonný postup. Policisté výzvu zopakovali včetně náležitého poučení ohledně následků neuposlechnutí výzvy (toto poučení bylo detailnější z důvodu, že osoba působila, jako by byla pod vlivem alkoholu). Osoba opakovaně odmítla sdělit svou totožnost, proto byla předvedena. Výzvám nevyhověla, neboť se domnívala, že policisté jednají mimo zákonnou pravomoc, nepředložila doklad totožnosti ani neposkytla potřebnou součinnost k jejímu sdělení. Pan D. dále uvedl, že výzva zněla: *„Jménem zákona, předložte průkaz totožnosti nebo sdělte údaje, které vedou ke spolehlivému zjištění Vaší osoby,“* přesně si to ale nepamatoval a odkázal na úřední záznam ze dne 14. 11. 2015. Následně byl vyslechnut pan S., druhý ze zasahujících policistů, který si na událost příliš nevzpomínal, přesto si vybavil, že s kolegou D. přijeli na místo, kde měla být osoba, která byla uvedena v posměch. K hlídce se na místě hlásil muž, který odmítal předložit doklad totožnosti a nadiktovat své iniciály. Ke znění výzvy uvedl, že šlo o klasickou výzvu *„Jménem zákona Vás vyzýváme k předložení dokladu nebo poskytnutí přímé součinnosti ke ztotožnění.“* Obsah výpovědí svědků souhlasí i se skutečnostmi zaznamenanými v úředním záznamu ze dne 14. 11. 2015 č. j. KRPA-458430-1/ČJ-2015-001116, podle kterého osoba odmítla sdělit totožnost, měla totiž za to, že policisté nemají zákonný důvod po ní požadovat občanský průkaz. Hlídka osobu poučila, že jedná dle zákona o Policii ČR, osoba však trvala na tom, že není žádný zákonný důvod k prokázání totožnosti. Osoba byla vyzvána k prokázání totožnosti ještě dvakrát, a to slovy: *„Jménem zákona předložte průkaz totožnosti nebo poskytněte součinnost k spolehlivému zjištění vaší totožnosti,“* a *„Jménem zákona předložte průkaz totožnosti nebo poskytněte součinnost k spolehlivému zjištění vaší totožnosti, jinak budete předveden na MOP Bartolomějská.“*
15. K námitce žalobce, že výpovědi svědků se liší, Městský soud v Praze uvádí, že tento názor žalobce nesdílí. Z výše uvedeného shrnutí výpovědí svědků vyplývá, že nejsou rozporné, oba policisté vypověděli, že jeli na místo, kde se měl nacházet oznamovatel přestupku spočívajícího ve vydání v posměch, k policistům přišel muž, kterého následně vyzvali k prokázání totožnosti, muž výzvy neuposlechl, odmítl sdělit svou totožnost a předložit doklad totožnosti, a to i přesto, že výzva byla zopakována a byl poučen o následcích neuposlechnutí. Z úředního záznamu ze dne 14. 11. 2015 i z výpovědí obou policistů je zřejmé, že žalobce nevyhověl opakovaným výzvám policistů k prokázání své totožnosti.

16. K argumentu žalobce, že byl přesvědčen o tom, že občanský průkaz nemá u sebe, soud v prvé řadě poukazuje na to, že ho žalobce poprvé uvedl až ve své žalobě, správní orgány se k němu tedy nemohly vyjádřit. Městský soud v Praze je toho názoru, že ze zjištěného a prokázaného skutkového stavu věci neplyne, že by žalobce neměl průkaz totožnosti u sebe a že by o tomto informoval zasahující policisty, naopak při prohlídce na místním oddělení policie Bartolomějská byl u žalobce jeho občanský průkaz nalezen, přesto se jím na opakované výzvy policistů neprokázal.
17. Dále soud uvádí, že žalobce dle úředního záznamu ze dne 14. 11. 2015 i podle výpovědí svědků namítal, že k požadavku na prokázání totožnosti nemají policisté zákonný důvod, upozorňoval je, že jednají protiprávně. Závěr žalovaného, že žalobce svou totožnost prokázat nechtěl, nepovažuje soud vzhledem k výše uvedenému za nesprávný, tato úvaha odpovídá zjištěnému skutkovému stavu.
18. Soud poukazuje na to, že žalobci byl dán v průběhu správního řízení dostatečný prostor pro uplatňování jeho práv, žalobce byl řádně předvolán k ústním jednáním, bylo mu umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ústních jednání a seznámení s podklady byl přítomen zmocněnec žalobce, kterému byla dána možnost vyjadřovat se k věci, mohl klást dotazy vyslychaným svědkům apod. Žalobce tedy nebyl ve správním řízení jakkoli zkrácen na svých právech. Správnímu orgánu nelze vytýkat, že zmocněnci žalobce nepokládal dotazy ohledně znění výzvy a dění na místě, zmocněnec nebyl projednáváné události přítomen (žalobce, ač byl řádně předvolán, se ústních jednání osobně neúčastnil), byl mu však poskytnut dostatečný prostor pro vyjádření k věci. Správní orgán prvního stupně neměl ohledně skutkového stavu věci důvodné pochybnosti, proto neprováděl další dokazování a přistoupil k vydání rozhodnutí. Až ve svém odvolání žalobce namítal, že byl vyzván pouze k předložení občanského průkazu a že policistům diktoval své iniciále, což neakceptovali. Žalovaný se podle názoru Městského soudu v Praze s předmětnou odvolací námitkou řádně vypořádal, a to na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde např. uvedl: „*Námitka M. S., že klasická výzva k předložení dokladu, tak jak ji uvádějí policisté v úředním záznamu, nezazněla, bylo mu údajně řečeno „ať ukáže občanský průkaz“, není pro jiný než výše uvedený závěr o protiprávnosti jednání obviněného z přestupku relevantní, neboť z jeho jednání je zřejmé, že doklad totožnosti hlídce předložit nechtěl. Není na úvaze fyzické osoby, kdy a za jakých podmínek bude výzvu akceptovat, její povinností je akceptace výzvy bez zbytečného odkladu. S ohledem na uvedené proto považuje odvolací správní orgán výslech svědka F. Č. za nadbytečný. Že výzva k prokázání totožnosti několikrát ze strany policejní hlídky zazněla, nepopírá ani sám obviněný z přestupku (viz jeho odvolání).*“ S těmito závěry žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje.
19. Pokud jde o námitky žalobce týkající se důvodu výzvy, Městský soud v Praze má za to, že důvod, proč byla výzva k prokázání totožnosti vůči žalobci učiněna, není pro posouzení věci stěžejní. Z dokazování provedeného správním orgánem prvního stupně plyne, že se zasahující policisté domnívali, že žalobce je oznamovatelem protiprávního jednání, jako důvod výzvy k prokázání totožnosti bylo tedy uváděno ust. § 63 odst. 2 písm. j) zákona o Policii ČR. Vzhledem k tomu, že se žalobce dle svědeckých výpovědí obou policistů k policejní hlídce po jejím příjezdu na místo, kde mělo dle oznámení na tísňovou linku dojít k přestupku spočívajícímu v uvedení v posměch, sám hlásil, nelze mít za nesprávné, že policisté a správní orgány měli žalobce za oznamovatele přestupku. Ani odkaz na ust. § 63 odst. 2 písm. d) zákona o Policii ČR (podle tohoto ustanovení může policista k prokázání totožnosti vyzvat osobu, od níž je požadováno vysvětlení), nelze správnímu orgánu

vytýkat, od žalobce jako osoby hlásící se k policejní hlídce po jejím příjezdu na místo, mohlo být očekáváno, že může přispět k objasnění oznamovaného jednání (ust. § 61 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR). Jak již bylo uvedeno, fyzická osoba se musí podrobit výzvě úřední osoby při výkonu její pravomoci bez ohledu na to, zda ji považuje za zákonnou či nikoli. V posuzované věci bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce neuposlechl výzvy k prokázání totožnosti, došlo tak k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.

20. K námitce žalobce, že nebyl sepsán úřední záznam o telefonickém hovoru do baru Batalion Café & Music Bar, Městský soud v Praze uvádí, že v tomto vadu, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí, nespátňuje. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, na základě jakých podkladů pro vydání rozhodnutí bylo ve věci rozhodováno. Nenachází se v nich žádná zmínka o proběhlém telefonickém hovoru, nejsou v nich uvedeny ani žádné skutečnosti, které by mohly být telefonickým hovorem do daného baru zjištěny. Je jednoznačné, že telefonickým hovorem, na který žalobce poukazuje, nebylo prováděno dokazování, proto nelze za vadu řízení, která by způsobovala jeho nezákonnost, považovat skutečnost, že o učiněném telefonickém hovoru nebyl pořízen úřední záznam. Soud tak zcela souhlasí se způsobem, jakým se s danou námitkou vypořádal žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí: *„K poznámce obviněného z přestupku, že správní spis neobsahuje úřední záznam o hovoru správního orgánu s vedoucím pracovníkem baru, kde mělo dojít ke skutku, odkazuje odvolací správní orgán na prvostupňové rozhodnutí (str. 12 odst. druhý věta pátá, šestá a sedmá), kde je konstatováno, že jde o administrativní chybu, kdy o tomto telefonátu nebyl sepsán úřední záznam. Do baru bylo telefonováno pouze jednou, a vzhledem k tomu, že zjištěné skutečnosti se ukázaly jako liché, nebyly v rámci provedeného dokazování vůbec použity. Ani tuto poznámku neshledává odvolací správní orgán relevantní, neboť pokud informace poskytnuté pracovníkem baru nebyly nijak využity, nelze hovořit o nezákonnosti správního řízení, toliko o drobném pochybení, jež nemá na zákonnost rozhodnutí žádný vliv.“*
21. Co se týče námítky žalobce, že správní orgány favorizovaly výpovědi policistů, Městský soud v Praze tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, opíraly se zejména o výpovědi svědků, zasahujících policistů, které považovaly za věrohodné, neshledaly důvod pro provedení dalšího dokazování. Skutečnost, že byl žalobce vyzván k prokázání své totožnosti, navíc nerozporoval ani on sám. Městský soud v Praze k otázce věrohodnosti výpovědí policistů odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014 č. j. 1 As 26/2014-41, ve kterém se uvádí: *„Městský úřad ve svém rozhodnutí dále uvedl, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policistů, neboť na rozdíl od stěžovatele nemají zájem na výsledku řízení. Vycházel tak z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, v obecné rovině konstatoval, že existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není ničím neobvyklým. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, pak Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka, který*

nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Nejvyšší správní soud sice v některých takových případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 67), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v citované věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídit přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 114, body [40] až [44] odůvodnění, nebo rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 – 52).“ Mezi výpověďmi svědků nebyly rozpory, které by mohly vést k pochybnostem ohledně skutkového stavu věci, podstatné okolnosti události si pamatovali oba svědci shodně. Zdejší soud tak uzavírá, že ani v nyní posuzovaném případě nebyly dány důvody považovat výpovědi svědků za nevěrohodné.

22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.